

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 709

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 30 iulie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 98 din 27 februarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. e) și alin. (1 ¹) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite	2–3
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
470. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea și completarea anexelor nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului sănătății nr. 5.994/2024 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative	4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 6 din 26 mai 2025 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	5–11
Decizia nr. 228 din 16 iunie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 98 din 27 februarie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. e) și alin. (11) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. e) și alin. (11) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Doru Paraschiv și Camelia Paraschiv Sava în Dosarul nr. 16.899/302/2019 al Judecătoriei Sectorului 5 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.937D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 432 din 17 iunie 2021, care explică noțiunea de risc valutar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 3.834 din 24 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 16.899/302/2019, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. e) și alin. (11) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite**. Excepția a fost ridicată de Doru Paraschiv și Camelia Paraschiv Sava într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate în temeiul Legii nr. 77/2016.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. e), cu referire la art. 1.271 alin. (2) din noul Cod civil — sintagma „excesiv de oneroasă” și ale art. 4 alin. (11) — cu referire la pragurile valorice de 52,6% (pentru cursul de schimb valutar) și de 50% (cu privire la rata lunară a creditului) din Legea nr. 77/2016, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, sunt neconstituționale și se solicită reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, respectiv a Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 95, și a teoriei riscului supraadăugat cu privire la intervenția impreviziunii, care a dat naștere unor probleme sistemice în practica instanțelor.

6. Se menționează că „în Noul Cod civil concepția legiuitorului asupra impreviziunii («excesiv de oneroasă») este neconstituțională, întrucât încalcă exigențele procesului echitabil și principiul asigurării unui nivel ridicat și echivalent de protecție

a intereselor consumatorilor, astfel încât instanța urmează să aplice în mod direct Directiva 87/102/CE și Directiva 2008/48/CE, incomplet transpuse în legislația națională”.

7. Se afirmă că aplicarea/valorificarea Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016 de către instanțele judecătorești impune o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale. Concepția instanței constituționale despre „riscul supraadăugat” nu este în realitate decât o considerație teoretică a teoriei clasice a impreviziunii, în special cu privire la caracterul imprevizibil al situațiilor de impreviziune, care, în mod normal, nu puteau fi prevăzute la momentul încheierii contractului. Instanțele fac în general o apreciere *in abstracto* a unor situații care s-ar încadra în riscul normal al contractului, dar aceasta este o interpretare excesivă, foarte exigentă, exclusiv teoretică (dar fără acoperire contractuală), care conduce la consecințe neverosimile și neacceptabile și care trebuie apreciată în fiecare caz în parte. Cel mai frecvent împrumutații au contractat creditul în considerarea unor venituri obținute prin contract de muncă încheiat pe perioadă nedeterminată, având deci toate garanțiile de stabilitate. Prin urmare, preluarea selectivă a considerentelor deciziei Curții Constituționale a generat o practică abuzivă, defavorabilă debitorilor.

8. Se menționează că, pornind de la considerațiile teoretice ale teoriei impreviziunii, astfel cum s-a reținut în literatura juridică de specialitate, instanțele și-au creat o opinie/viziune foarte restrânsă, dar insuficient de fundamentată, prin care pretind că aplică Decizia Curții Constituționale nr. 623 din 25 octombrie 2016, însă, de fapt, preiau un singur considerent referitor la caracterul supraadăugat al riscului. Este de subliniat că decizia Curții Constituționale menționată nu privește analiza de ordin constituțional a prevederilor legale în materie de impreviziune, ci privește Legea nr. 77/2016, care nu are nicio prevedere în acest sens. Mai mult, scopul acestei decizii este de a îndruma instanțele să aplice impreviziunea. Analiza pe care o realizează Curtea cu privire la impreviziune este foarte sumară, nefiind făcută nicio distincție între vechea și noua reglementare (vechiul și noul Cod civil). Curtea Constituțională nu oferă nicio îndrumare referitoare la modul în care trebuie apreciat (*in concreto* sau *in abstracto*) riscul contractual.

9. În final, se menționează că, deși enunță preocuparea pentru a stabili buna sau rea credință a cocontractanților, instanțele nu fac nicio constatare în acest sens.

10. **Judecătoria Sectorului 5 București**, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate,

raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. e) și alin. (11) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016, potrivit căreia: „(1) Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții: [...]”

e) este îndeplinită condiția privind impreviziunea.

(11) Reprezintă impreviziune:

a) pe durata executării contractului de credit, cursul de schimb valutar, aplicabil în vederea cumpărării monedei creditului, înregistrează la data transmiterii notificării de dare în plată o creștere de peste 52,6% față de data încheierii contractului de credit. În vederea calculării procentului de 52,6% se va avea în vedere cursul publicat de Banca Națională a României la data transmiterii notificării de plată și cursul de schimb publicat de Banca Națională a României la data încheierii contractului de credit;

b) pe durata executării contractului de credit, obligația de plată lunară înregistrează o creștere de peste 50% ca urmare a majorării ratei de dobândă variabilă.”

15. Autorii excepției nu indică dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate prin prevederile de lege criticate.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. e) și alin. (11) din Legea nr. 77/2016 autorii excepției nu indică vreun temei constituțional ori convențional, deși, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate.

17. Prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea a statuat că orice excepție de neconstituționalitate trebuie să aibă o anumită structură inerentă și intrinsecă ce va cuprinde trei elemente, și anume textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. În condițiile în care primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă un anumit grad de relativitate determinat

tocmai de caracterul său subiectiv. Astfel, motivarea în sine a excepției, ca element al acesteia, nu este neapărat un criteriu material sau cantitativ, ci, dimpotrivă, ea rezultă din dinamica primelor elemente. Prin urmare, materialitatea motivării excepției nu este o condiție *sine qua non* a existenței acesteia. De aceea, Curtea a constatat că, în situația în care textul de referință invocat este suficient de precis și clar, astfel încât instanța constituțională să poată reține în mod rezonabil existența unei minime critici de neconstituționalitate, ea este obligată să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate și să considere deci că autorul acesteia a respectat și a cuprins în excepția ridicată cele trei elemente menționate.

18. Având în vedere aspectele relevate anterior, Curtea reține că, în cauză, susținerile autorilor excepției nu sunt suficiente pentru a identifica, în mod rezonabil, un temei constituțional ori convențional pretins încălcat. Cu alte cuvinte, dacă s-ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorilor acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că „sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți” (a se vedea Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008).

19. Așadar, având în vedere că nu a fost indicat textul de referință pretins încălcat de dispozițiile de lege criticate, nu se poate identifica nicio critică de neconstituționalitate, astfel încât excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. e) și alin. (11) din Legea nr. 77/2016 este inadmisibilă.

20. În final, referitor la criticile formulate cu privire la Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, prin care instanța de contencios constituțional a constatat că sintagma „precum și din devalorizarea bunurilor imobile” cuprinsă în art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este neconstituțională, iar prevederile din art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impreviziunii, se reține că deciziile Curții Constituționale nu pot fi supuse controlului acesteia, astfel încât excepția cu un astfel de obiect este inadmisibilă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 278 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1103 din 19 noiembrie 2020, paragraful 19).

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.-d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. e) și alin. (11) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Doru Paraschiv și Camelia Paraschiv Sava în Dosarul nr. 16.899/302/2019 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 5 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

**privind modificarea și completarea anexelor nr. 1 și 2
la Ordinul ministrului sănătății nr. 5.994/2024
pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor
de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/
comercializate de către deținătorii de autorizație de punere
pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora,
distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale
și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul
unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății,
casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate
publică județene și a municipiului București, cuprinse
în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate
de punere pe piață în România, a prețurilor de referință
generice și a prețurilor de referință inovative**

Văzând Referatul de aprobare nr. 470R din 29.07.2025 al Direcției farmaceutice și dispozitive medicale din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 368/2017 pentru aprobarea Normelor privind modul de calcul și procedura de aprobare a prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexele nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului sănătății nr. 5.994/2024 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1284 și 1284 bis din 19 decembrie 2024, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează conform anexei*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare începând cu data de 1.08.2025.

Ministrul sănătății,
Alexandru-Florin Rogobete

București, 29 iulie 2025.
Nr. 470.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 709 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 6**din 26 mai 2025**

Dosar nr. 442/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— pentru președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Eleni Cristina Marcu	— președintele delegat al Secției penale
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Ponea	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Irina Alexandra Boldea	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Cristina Dobrescu	— judecător la Secția I civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ionel Florea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Gianina Prelipcean	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Lucia Tatiana Rog	— judecător la Secția penală
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 442/1/2025 este constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (1) din Codul de procedură civilă și ale art. 31 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Antonia Eleonora Constantin, procuror-șef al Secției judiciare.

4. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena Adriana Stamatescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 32 din Regulament.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov.

6. Magistratul-asistent referă cu privire la obiectul recursului în interesul legii, precum și cu privire la faptul că la dosar au fost depuse hotărâri definitive contradictorii pronunțate de instanțele judecătorești, raportul întocmit de judecătorii-raportori și punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

7. Constatând că nu există chestiuni prealabile, doamna judecător Mariana Constantinescu, președintele completului de judecată, acordă cuvântul reprezentantului procurorului general asupra recursului în interesul legii.

8. Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin, expunând orientările jurisprudențiale identificate de autorul sesizării, arată că procurorul general apreciază ca fiind în litera și spiritul legii cea de-a doua orientare, potrivit căreia judecarea de către curțile de apel a contestațiilor formulate împotriva hotărârilor Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor (*Comisia*), constituită în cadrul tribunalelor, prin care s-au soluționat cereri de compensație financiară sau cereri privind acordarea unui avans din aceasta, se face în complet specific apelului, format din doi judecători, cu citarea contestatorului (victimelor) și participarea procurorului, iar soluționarea contestației se face prin decizie, care este definitivă.

9. În argumentarea punctului său de vedere a susținut că hotărârea pronunțată de această comisie nu constituie un act administrativ-jurisdicțional; comisia prevăzută de art. 28 din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea informării, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor, cu modificările și completările ulterioare, este o formațiune jurisdicțională din cadrul instanței judecătorești; contestația prevăzută de art. 31 alin. (6) din aceeași lege nu este o acțiune directă, ci continuă procesul jurisdicțional inițiat în fața Comisiei, astfel încât intră în sfera procedurii necontencioase.

10. Pentru toate aceste considerente, solicită admiterea sesizării cu recurs în interesul legii, formulată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, și pronunțarea unei hotărâri de unificare a practicii.

11. Membrii completului întreabă cum receptează procurorul general norma introdusă prin Legea nr. 272/2024 pentru modificarea și completarea Legii nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea informării, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor, respectiv dacă, pe viitor, jurisdicția va fi privită tot ca o jurisdicție civilă și cum se va reflecta asupra dezlegării date prin prezenta decizie.

12. Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin arată că toate hotărârile judecătorești transmise de instanțele naționale în cauza de față sunt pronunțate înaintea modificării intervenite prin Legea nr. 272/2024 și apreciază că o asemenea discuție nu ar fi utilă dezlegării pendinte.

13. Președintele completului declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

14. La data de 20 februarie 2025, Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu soluționarea recursului în interesul legii, vizând următoarea problemă de drept:

În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea informării, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 211/2004*), astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 272/2024 pentru modificarea și completarea Legii nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea informării, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor (*Legea nr. 272/2024*):

— contestația formulată împotriva hotărârii Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, constituită în cadrul tribunalului, prin care s-a soluționat cererea de compensație financiară sau cererea privind acordarea unui avans din aceasta, se judecă în complet format din unul, doi sau trei judecători?

— ce reguli de procedură sunt aplicabile judecării contestației anterior menționate, regulile din apel, din recurs sau cele prevăzute de art. 31 alin. (1)-(3) din Legea nr. 211/2004?

15. Recursul în interesul legii a fost înregistrat la Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 25 februarie 2025, formându-se Dosarul nr. 442/1/2025, cu termen de soluționare la 26 mai 2025.

II. Obiectul recursului în interesul legii

16. Din cuprinsul recursului în interesul legii declarat, potrivit prevederilor art. 514 din Codul de procedură civilă, de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov rezultă că problema de drept ce a creat practica judiciară divergentă vizează, în esență, procedura de judecată în calea de atac declarată împotriva hotărârilor prin care o comisie formată din doi judecători de la tribunal soluționează cererile de acordare a compensațiilor financiare sau a unui avans din acestea, întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 211/2004, în condițiile în care acest act normativ cu caracter special nu reglementează niciun aspect de procedură privind judecata căii de atac a contestației, care se soluționează de către curtea de apel.

III. Prevederile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

17. Înalta Curte de Casație și Justiție este chemată să interpreteze, în vederea aplicării unitare, următoarele prevederi legale:

Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea informării, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor, cu modificările și completările ulterioare

„Art. 28 — (1) Cererea de compensație financiară se depune la tribunalul în a cărui circumscripție domiciliază victima și se soluționează de doi judecători din cadrul Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, constituite în fiecare tribunal.

(2) Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor este alcătuită din cel puțin 2 judecători specializați în materie penală, desemnați pentru o perioadă de 3 ani de adunarea generală a judecătorilor tribunalului.

(3) Adunarea generală a judecătorilor tribunalului desemnează, pentru o perioadă de 3 ani, și un număr egal de judecători supleanți ai judecătorilor care alcătuiesc Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor.

(4) Judecătorii supleanți prevăzuți la alin. (3) participă la soluționarea cererilor de compensații financiare în cazul

imposibilității de participare a unuia sau a ambilor judecători care alcătuiesc Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor.

(5) Secretariatul Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor este asigurat de unul sau mai mulți grefieri, desemnați de președintele tribunalului.”

„Art. 30. — (1) Victima poate solicita Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor un avans din compensația financiară, în limita unei sume echivalente cu 10 salarii de bază minime brute pe țară stabilite pentru anul în care victima a solicitat avansul.

(2) Avansul se poate solicita prin cererea de compensație financiară sau printr-o cerere separată, care poate fi formulată oricând după sesizarea organelor de urmărire penală și cel mai târziu în termen de 30 de zile de la data depunerii cererii de compensație. Dispozițiile art. 29 se aplică în mod corespunzător în cazul în care avansul este solicitat printr-o cerere separată, în care se menționează și stadiul procedurii judiciare.

(3) Avansul din compensația financiară se acordă victimelor prevăzute la art. 21 alin. (1) dacă infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul României sau, în cazul în care infracțiunea a fost săvârșită în afara teritoriului României, dacă victima este cetățean român sau străin care locuiește legal în România și procesul penal se desfășoară în România.

(4) Cererea victimei privind acordarea unui avans din compensația financiară se soluționează în termen de 30 de zile de la data solicitării, de doi judecători din cadrul Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor. (...)”

„Art. 31. — (1) Cererea de compensație financiară și cererea privind acordarea unui avans din compensația financiară se soluționează în camera de consiliu, cu citarea victimei.

(2) Participarea procurorului este obligatorie.

(3) În vederea soluționării cererii, Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor în complet format din doi judecători poate să audieze persoane, să solicite documente și să administreze orice alte probe pe care le consideră utile pentru soluționarea cererii.

(4) Soluționând cererea de compensație financiară sau cererea privind acordarea unui avans din aceasta, Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor în complet format din doi judecători poate pronunța, prin hotărâre, una dintre următoarele soluții:

a) admite cererea și stabilește cuantumul compensației financiare sau, după caz, al avansului din aceasta;

b) respinge cererea dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute de prezenta lege pentru acordarea compensației financiare sau, după caz, a avansului din aceasta.

(5) Hotărârea prin care s-a soluționat cererea de compensație financiară sau cererea privind acordarea unui avans din aceasta se comunică victimei.

(6) Hotărârea poate fi atacată cu contestație la curtea de apel, în termen de 15 zile de la comunicare.”

IV. Examenul practicii judiciare

18. Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov a arătat că pe rolul curții s-au aflat și se mai află contestații formulate împotriva hotărârilor pronunțate în soluționarea cererilor de acordare a compensațiilor financiare sau a unui avans din acestea, de către comisiile special constituite la nivelul Tribunalului Brașov și al Tribunalului Covasna, în baza Legii nr. 211/2004.

19. Dacă în ceea ce privește aceste comisii în lege se arată că sunt formate din cel puțin 2 judecători specializați în materie penală, precum și că cererea se soluționează cu citarea victimei, în camera de consiliu, cu participarea procurorului, prin hotărâre, și că se pot administra orice probe, pentru judecata căii de atac

a contestației nici noul act normativ nu clarifică niciunul dintre elementele care conturează procedura de judecată aplicabilă.

20. Această împrejurare generează dificultăți în practică, deoarece terminologia adoptată pentru calea de atac reglementată nu se regăsește nici în Codul de procedură civilă și nici în Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară (*Legea nr. 304/2022*), pentru o situație similară.

21. Pe de altă parte, căile de atac reglementate de Codul de procedură civilă sunt de mai multe feluri, iar judecata fiecăreia prezintă un anumit specific.

22. Nu în ultimul rând, este de remarcat faptul că, în forma anterioară modificării prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 76/2012*), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004 prevedea calea de atac a recursului „(6) Hotărârea poate fi atacată cu recurs la curtea de apel, în termen de 15 zile de la comunicare.”].

23. În jurisprudența Curții de Apel Brașov, identificată anterior adoptării Legii nr. 272/2024, contestația formulată împotriva hotărârii Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, constituită în cadrul tribunalului, prin care s-a soluționat cererea de compensație financiară sau cererea privind acordarea unui avans din aceasta, s-a judecat în ședință publică, în complet format din trei judecători, cu citarea victimei și cu participarea procurorului, conform art. 31 alin. (2) din Legea nr. 211/2004; contestația a fost soluționată printr-o hotărâre denumită decizie, cu privire la care s-a apreciat că este definitivă.

24. Verificând jurisprudența instanțelor naționale, s-a constatat existența unei practici neunitare, fiind identificate în acest sens hotărâri definitive pronunțate de alte curți de apel, din analiza cărora rezultă că în problema juridică anterior expusă s-au conturat trei opinii jurisprudențiale.

25. Astfel, *într-o primă orientare* s-a apreciat că, în aplicarea dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 211/2004, contestația formulată împotriva hotărârii Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, constituită în cadrul tribunalului, prin care s-a soluționat cererea de compensație financiară sau cererea privind acordarea unui avans din aceasta, se judecă în complet format din *trei judecători*; judecata contestației se realizează în ședință publică, cu citarea victimei și cu participarea procurorului; hotărârea care se pronunță în contestație este decizie; hotărârea pronunțată în calea de atac în discuție este definitivă.

26. *Într-o a doua orientare jurisprudențială* s-a apreciat că, în aplicarea dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 211/2004, contestația formulată împotriva hotărârii Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, constituită în cadrul tribunalului, prin care s-a soluționat cererea de compensație financiară sau cererea privind acordarea unui avans din aceasta, se judecă în complet format din *doi judecători*; judecata contestației se realizează în ședință publică, cu citarea victimei și cu participarea procurorului; hotărârea care se pronunță în contestație este decizie; hotărârea pronunțată în calea de atac în discuție este definitivă.

27. *Într-o a treia orientare jurisprudențială* s-a apreciat că, în aplicarea dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 211/2004, contestația formulată împotriva hotărârii Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, constituită în cadrul tribunalului, prin care s-a soluționat cererea de compensație financiară sau cererea privind acordarea unui avans din aceasta, se judecă în complet format *dintr-un singur judecător*; judecata contestației se realizează în ședință publică, cu citarea victimei și cu participarea procurorului; sunt aplicabile regulile prevăzute de Codul de procedură civilă pentru judecata

în primă instanță; hotărârea care se pronunță în contestație este sentință; hotărârea pronunțată în calea de atac în discuție este definitivă.

28. În ceea ce privește regulile de procedură, exceptând cea de-a treia ipoteză, nu s-a putut identifica, din analiza hotărârilor judecătorești pronunțate în materie, dacă au fost aplicate regulile specifice apelului sau cele ce caracterizează recursul [exemplu: inadmisibilitatea administrării altor probe în afară de înscrisuri, încadrarea motivelor invocate de parte în motivele de casare reglementate de art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă, sub sancțiunea nulității].

V. **Opinia titularului sesizării — Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov**

29. Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov a apreciat că, întrucât problemele de drept expuse au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești, este necesar ca, printr-o decizie obligatorie, să se stabilească modul unitar de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale menționate, astfel încât, fiind îndeplinite dispozițiile art. 514 din Codul de procedură civilă și ale art. 18 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 3.243/2022, se impune exercitarea atribuțiilor de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru promovarea unui recurs în interesul legii.

VI. **Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

30. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că este în litera și spiritul legii *cea de-a doua orientare jurisprudențială*, potrivit căreia judecarea de către curțile de apel a contestațiilor formulate împotriva hotărârilor Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, constituită în cadrul tribunalelor, prin care s-au soluționat cereri de compensație financiară sau cereri privind acordarea unui avans din aceasta, se face în complet format din doi judecători, în ședință publică, cu citarea contestatorului (victimei) și participarea procurorului, iar soluționarea contestației se face prin decizie, care este definitivă.

31. *În argumentarea acestui punct de vedere*, procurorul general a arătat că hotărârea pronunțată de această comisie nu constituie un act administrativ-jurisdicțional în sensul definițiilor conținute de art. 2 alin. (1) lit. d) și e) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 554/2004*), întrucât natura jurisdicțională a activității Comisiei și faptul că hotărârea pronunțată de aceasta prezintă caracterul de hotărâre judecătorească se opun unei atari calificări.

32. Prin urmare, în considerarea naturii juridice a Comisiei prevăzute de art. 28 din Legea nr. 211/2004, aceea de formațiune jurisdicțională din cadrul instanței judecătorești, contestația prevăzută de art. 31 alin. (6) din aceeași lege nu este o acțiune directă, nu inițiază un nou proces, ci continuă procesul jurisdicțional inițiat în fața Comisiei, având ca scop verificarea legalității și temeiniciei hotărârii pronunțate. În consecință, această cerere intră în domeniul de aplicare a procedurii necontencioase, astfel cum este enunțat în art. 527 din Codul de procedură civilă.

33. Din interpretarea sistemică și teleologică a dispozițiilor art. 7 alin. (2) din Legea nr. 76/2012, în contextul tuturor celorlalte prevederi din cuprinsul acestei legi, precum și din cuprinsul Codului de procedură civilă rezultă în mod clar că legiuitorul a avut intenția de a înlocui calea de atac a recursului și alte căi de atac asimilabile recursului cu calea de atac a apelului, respectiv cu alte căi de atac asimilabile apelului, cum este cazul contestației prevăzute de art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004.

34. În concluzie, procurorul general a apreciat că, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 272/2024, contestația formulată împotriva hotărârii Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, constituită în cadrul tribunalului, prin care s-a soluționat cererea de compensație financiară sau cererea privind acordarea unui avans din aceasta, se judecă în complet specific apelului, format din doi judecători; regulile de procedură aplicabile judecării contestației anterior menționate sunt regulile judecării apelului în procedura necontencioasă, prevăzute de art. 534 din Codul de procedură civilă, completate cu dispozițiile art. 31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 211/2004.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

35. Curtea Constituțională nu a fost sesizată cu excepții de neconstituționalitate a dispozițiilor legale a căror interpretare se solicită.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

36. În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă au fost respinse, ca inadmisibile, recursurile declarate împotriva deciziilor pronunțate de curțile de apel prin care au fost soluționate contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate de comisiile constituite în cadrul tribunalelor pentru acordarea de compensații financiare victimelor unor infracțiuni (deciziile nr. 1.456 din 23 iunie 2021, nr. 1.748 din 5 octombrie 2022, nr. 1.185 din 24 aprilie 2024).

37. În esență, s-a reținut că, dată fiind materia specifică pe care se greșează litigiul dedus judecării, regimul căilor de atac este cel prevăzut de legea specială — Legea nr. 211/2004 —, fără posibilitatea completării sau adăugării altor căi de atac. Legea specială, care reglementează compensațiile financiare acordate victimelor infracțiunilor, nu prevede o cale de atac împotriva hotărârilor pronunțate de curtea de apel, astfel încât această hotărâre este definitivă. Conform art. 457 alin. (1) din Codul de procedură civilă, referitor la legalitatea căilor de atac, o hotărâre judecătorească este supusă numai căilor de atac prevăzute de lege, în condițiile și termenele stabilite de aceasta. Față de aceste prevederi legale, decizia pronunțată de curtea de apel asupra contestației reglementate de art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004 nu este supusă recursului. Recunoașterea unei căi de atac în alte situații decât cele prevăzute de lege constituie o încălcare a principiului legalității acesteia, precum și a principiului constituțional al egalității în fața legii și autorităților și, din acest motiv, apare ca o situație inadmisibilă în ordinea de drept. În afară de căile de atac prevăzute de lege, părțile nu se pot folosi de alte mijloace procedurale în scopul de a se obține reformarea sau retractarea unei hotărâri judecătorești. Îi revine persoanei interesate obligația de a sesiza jurisdicția competentă și de a formula căile de atac pe care le consideră necesare în apărarea drepturilor sale, însă în condițiile legii, cu respectarea normelor procesuale civile de ordine publică, care reglementează regulile de sesizare a instanțelor judecătorești și de soluționare a cererilor deduse judecării, și, implicit, și a căilor de atac.

IX. Opinia judecătorilor-raportori

38. Judecătorii-raportori, constatând că sunt îndeplinite condițiile regularității investirii, au apreciat că, în cazul contestației formulate împotriva hotărârii Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, constituită în cadrul tribunalelor, prin care s-a soluționat cererea de compensație financiară sau cererea privind acordarea unui avans din aceasta, calea de atac se judecă în complet format din doi judecători, după regulile specifice judecării căii de atac a apelului din procedurile necontencioase.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorii-raportori, precum și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

X.1. Asupra admisibilității recursului în interesul legii

39. Sesizarea cu recurs în interesul legii întrunește condițiile de admisibilitate descrise în cuprinsul art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă, fiind formulată de unul dintre titularii legali ai mecanismului de unificare a practicii judiciare, respectiv Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov. Sesizarea este privitoare la o problemă de drept reală, care este legată de regulile procedurale aplicabile *contestației* formulate împotriva hotărârii Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, constituită la nivelul tribunalelor, prin care s-a soluționat cererea de compensație financiară sau cererea privind acordarea unui avans din aceasta și a cărei reglementare se regăsește în cuprinsul art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004.

40. Astfel, se solicită o statuare cu valoare obligatorie și în scopul unificării jurisprudenței instanțelor în privința determinării numărului de judecători care fac parte din completul ce judecă contestația, dacă acesta trebuie să fie compus din unul, doi sau trei judecători, și, de asemenea, în privința determinării regulilor de procedură aplicabile judecării acestei contestații, dacă pot fi cele specifice apelului, recursului ori cele prevăzute în cuprinsul art. 31 alin. (1)-(3) din Legea nr. 211/2004.

41. Chestiunea de drept este reală și a fost determinată de caracterul lacunar, eliptic al normei supuse interpretării și care s-a accentuat odată cu modificarea adusă variantei inițiale a textului art. 31 alin. (6) din lege — care stabilea că „Hotărârea poate fi atacată cu *recurs* la curtea de apel, în termen de 15 zile de la comunicare” — prin art. 49 din titlul IV „Modificarea și completarea unor legi speciale” al Legii nr. 76/2012, în contextul armonizării fondului legislativ existent cu prevederile noului Cod de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 134/2010*), prin prevederea în sensul că „Hotărârea poate fi atacată cu *contestație* la curtea de apel, în termen de 15 zile de la comunicare”, ceea ce a condus la apariția unei instituții procesuale *sui generis*, inedită în peisajul căilor de atac specifice procedurii civile, și a unei jurisprudențe neunitare a instanțelor sub aspectul abordării procesuale a acesteia, în absența conturării prin norme pozitive a regimului său juridic.

42. Sesizarea a fost însoțită de hotărâri judecătorești definitive care provin toate de la secțiile civile ale mai multor curți de apel (aceste litigii fiind considerate civile și judecate în acest regim juridic) și care relevă interpretarea și aplicarea diferite date prevederii cuprinse în art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004, conturându-se trei curenți jurisprudențiale:

— primul, care ilustrează o compunere a completului în trei judecători și aplicarea unor reguli de soluționare a contestației caracterizate prin judecarea acesteia în ședință publică, cu citarea victimei și cu participarea procurorului, prin decizie care are caracter definitiv;

— al doilea, care ilustrează o compunere a completului în doi judecători și aplicarea unor reguli de soluționare a contestației caracterizate prin judecarea acesteia în ședință publică, cu citarea victimei și cu participarea procurorului, prin decizie care este definitivă;

— al treilea, care ilustrează o compunere a completului într-un singur judecător, specific soluționării unei acțiuni directe de primă instanță, cu aplicarea unor reguli de soluționare a contestației caracterizate prin judecarea acesteia cu citarea victimei și cu participarea procurorului, prin sentință civilă care are caracter definitiv.

43. Este nerelevant sub aspectul admisibilității sesizării faptul că prin niciuna dintre hotărârile comunicate nu este realizată în mod explicit o analiză/interpretare asupra dispoziției legale care interesează prezenta dezlegare, nici sub aspectul compunerii completului de judecată și nici sub aspectul regulilor de procedură aplicabile contestației, fiind indiscutabil că instanțele care au soluționat aceste cauze au avut viziuni diferite asupra înțelesului și aplicării normei art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004, relevante de compunerea diferită a completurilor din cadrul curților de apel, în unul, doi sau trei judecători, aspect care a influențat și s-a reflectat în determinarea diferită a naturii juridice a căii de atac ori a regulilor de procedură ce au fost aplicate acesteia, corespunzător regulilor de judecată în primă instanță, în apel sau în recurs.

44. Or, așa cum s-a statuat deja în jurisprudența Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii prin Decizia nr. 8 din 17 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 25 iunie 2021 (paragraful 50), lipsa unei deliberări explicite asupra unei probleme de drept nu semnifică faptul că această deliberare nu există, ci că, în realitate, la momentul constituirii completului problema de drept era tranșată, deci epuizată sub aspectul interpretării și aplicării dispozițiilor legale apreciate ca incidente. Prin aceeași decizie s-a mai reținut în paragraful 51 că „aspectul privitor la alcătuirea instanței reprezintă o veritabilă măsură jurisdicțională, adoptată în interpretarea și aplicarea unor dispoziții legale, reiese și din valența pe care legiuitorul i-o dă acestui element al judecării atunci când sancționează încălcarea respectivelor dispoziții legale, *exempli gratia* prin instituirea motivului de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă ori prin instituirea motivului de contestație în anulare prevăzut de art. 503 alin. (2) pct. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă, în ambele cazuri compunerea completului neformând obiectul unei dezlegări exprese a instanței de judecată cu privire la temeiul juridic incident”.

X.2. Asupra fondului recursului în interesul legii

45. Soluționarea pe fond a problemelor supuse atenției pe calea prezentului recurs în interesul legii presupune o scurtă evocare a domeniului de reglementare al capitolului V „Acordarea de către stat a compensațiilor financiare victimelor unor infracțiuni” al Legii nr. 211/2004 și, mai departe, un recurs la principiile și regulile de drept comun incidente materiei reglementate pentru corecta determinare a regimului juridic aplicabil „contestației” prevăzute de art. 31 alin. (6) din același act normativ.

46. Mecanismul juridic instituit de legiuitor pentru a face posibilă acordarea de către stat a compensațiilor financiare victimelor unor infracțiuni, descris în cuprinsul art. 28, art. 31 alin. (1) și (2), art. 32 și 33 din Legea nr. 211/2004, în elementele sale esențiale, presupune:

— formularea unei cereri de compensație financiară ori a uneia de acordare a unui avans din această compensație, adresată Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor din cadrul tribunalului în a cărui circumscripție domiciliază victima. Cererea se soluționează în cameră de consiliu, cu citarea victimei și cu participarea obligatorie a procurorului [art. 28 alin. (1) și art. 31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 211/2004];

— Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor are obligația de a informa organul de urmărire penală sau instanța investită cu judecarea infracțiunii ori, după caz, instanța care judecă acțiunea civilă cu privire la cererea de compensație financiară ori cu privire la cererea de acordare a unui avans din compensația financiară (art. 32 din Legea nr. 211/2004);

— fondurile necesare pentru asigurarea compensației financiare sau a avansului din aceasta pentru victimele infracțiunilor se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Justiției, plata sumelor către victimele infracțiunilor fiind realizată prin compartimentele financiare ale tribunalelor în termen de 15 zile de la data rămânerii definitive a hotărârilor prin care acestea au fost acordate; statul, prin Ministerul Justiției, se subrogă în drepturile victimei pentru drepturile plătite acesteia, iar creanța statului privind sumele plătite victimei cu titlu de avans din compensația financiară este asigurată prin măsurile asigurătorii, care se dispun obligatoriu în procesul penal (art. 33 din Legea nr. 211/2004).

47. Mai trebuie precizat că, fără a fi străină pronunțării unor soluții izolate în jurisdicția penală (ce datează din faza incipientă a aplicării acestei legi), Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, instituită prin dispozițiile art. 28 din Legea nr. 211/2004, a fost receptată în doctrină, după modelul său francez, drept o jurisdicție civilă¹, arătându-se că „cererile întemeiate pe dispozițiile capitolului V din Legea nr. 211/2004 au trăsăturile specifice acțiunilor civile în justiție”.

48. În sfârșit, așa cum s-a menționat în analiza admisibilității recursului în interesul legii, jurisprudența anexată sesizării ilustrează soluționarea contestației reglementate prin dispozițiile art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004 exclusiv la nivelul secțiilor civile ale curților de apel.

49. Deși ultima modificare legislativă adusă, prin Legea nr. 272/2024, art. 28 alin. (2) din legea de bază, în sensul în care menționează că alcătuirea Comisiei se face cu cel puțin doi judecători *specializați în materie penală* desemnați de adunarea generală a judecătorilor tribunalului pentru o perioadă de trei ani, pare să indice o schimbare a viziunii legiuitorului asupra naturii juridice a Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, este prematur a se susține/ a documenta la acest moment o atare modificare, mai ales că nu este reflectată în nicio soluție jurisprudențială dintre cele care au stat la baza sesizării cu recurs în interesul legii. Având în vedere că divergența de jurisprudență s-a ivit în legătură cu procedura de judecată a contestației ce se poate exercita împotriva hotărârii pronunțate de Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, în reglementarea inițială sub care aceasta funcționa ca jurisdicție civilă, se înțelege că prezentele dezlegări sunt destinate să uniformizeze activitatea acestui tip de jurisdicție, observându-se și că cea mai recentă hotărâre din jurisprudența divergentă datează din martie 2024, în timp ce legea modificatoare menționată a intrat în vigoare în noiembrie 2024.

50. Acestea fiind stabilite, devine de interes enunțarea art. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia dispozițiile prezentului cod constituie procedura de drept comun în materie civilă, dispozițiile sale fiind aplicabile chiar și altor materii, în măsura în care legile care le reglementează nu cuprind dispoziții contrare. De asemenea, prezintă relevanță dispoziția de principiu a art. 5 alin. (3) din Codul de procedură civilă, care stabilește că, atunci când o pricină nu poate fi soluționată nici în baza legii, nici a uzanțelor, iar, în lipsa acestora din urmă, nici în baza dispozițiilor legale privitoare la situații asemănătoare, aceasta va trebui judecată în baza principiilor generale ale dreptului, având în vedere toate circumstanțele acesteia și ținând seama de cerințele echității.

¹ În acest sens, I. Deleanu, *Tratat de procedură civilă*, vol. I, Editura Universul Juridic, București, 2013, p. 332, Gh. Mateuț, *Procedură penală. Partea generală*, Editura Universul Juridic, București, 2019, n. 203, p. 188; I. Retca, *Natura juridică a hotărârii pronunțate de Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor* — Revista Dreptul nr. 9/2007.

51. Așa cum rezultă din conținutul dispozițiilor art. 31 coroborat cu cele ale art. 28 ale legii, activitatea Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor ori pentru acordarea unui avans din aceasta este una jurisdicțională întrucât Comisia, în complet format din doi judecători, soluționează cererea în cameră de consiliu, cu citarea victimei, în prezența procurorului, a cărui participare este obligatorie; în vederea soluționării cererii, Comisia poate să audieze persoane, să solicite documente, să administreze orice alte probe pe care le consideră utile, iar în final pronunță una dintre soluțiile menționate în cuprinsul alin. (4) al art. 31, prin adoptarea unei hotărâri care se comunică victimei și care este atacabilă pe calea contestației la curtea de apel, în termen de 15 zile de la comunicare.

52. Așadar, în pofida denumirii sale, care ar putea sugera că este vorba despre un organism administrativ ori administrativ-jurisdicțional, activitatea Comisiei este una care se desfășoară după toate regulile specifice activității jurisdicționale, ce include administrarea și evaluarea de probe, pe baza analizei cărora Comisia „spune dreptul”, soluționând cauza în fond printr-o hotărâre judecătorească.

53. Comisia prevăzută de art. 28 din lege este organizată și își desfășoară activitatea în sistemul instanțelor judecătorești, nefiind altceva decât o structură jurisdicțională specială, un complet de doi judecători [desemnați, prin derogare de la dispozițiile art. 57 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 304/2022, de adunarea generală a judecătorilor tribunalelor, pe durata unei perioade de trei ani], așadar, o instanță de judecată, în sensul restrâns al termenului, care acționează în vederea soluționării cererilor de compensație financiară ori a celor privind acordarea unui avans din compensația financiară formulate de victimele infracțiunilor. Comisia desfășoară o activitate de judecată propriu-zisă, soluționând o cerere — de acordare a compensației financiare ori de acordare a unui avans din aceasta — cu plenitudine de jurisdicție, în primă instanță.

54. Prin constituirea unui complet de judecată în număr de doi judecători, care realizează o judecată de primă instanță a cererilor pe care le reglementează art. 28 și 30 din lege, dispozițiile art. 31 coroborat cu cele ale art. 28 din același act normativ derogă și de la prevederile art. 59 alin. (1) din Legea nr. 304/2022, care instituie regula completului format dintr-un singur judecător pentru cauzele date, potrivit legii, în competența de primă instanță a judecătoriei, tribunalului sau curții de apel.

55. Hotărârea prin care Comisia soluționează aceste cereri are toate însușirile unei hotărâri judecătorești, fiind un act jurisdicțional prin care are loc aplicarea dreptului la o situație de fapt determinată, supus comunicării către titularul cererii și, mai departe, susceptibil de a fi atacat pe calea specială a contestației.

56. Activitatea Comisiei se circumscrie, deci, competențelor instanțelor judecătorești, fiind vorba de o competență specială în cazul său, care este guvernată de principiile fundamentale ale procesului civil, așa cum sunt statuate de Codul de procedură civilă.

57. Pe baza celor anterior prezentate se impune o *primă concluzie*, anume că, pornind de la natura juridică a Comisiei reglementate de art. 28 din Legea nr. 211/2004 — aceea de formațiune jurisdicțională din cadrul instanțelor judecătorești (tribunalelor), iar nu de organ administrativ ori cu atribuții administrativ-jurisdicționale, care judecă în primă instanță o cerere de acordare a compensației financiare victimei unei infracțiuni ori de acordare a unui avans din aceasta —, contestația prevăzută de art. 31 alin. (6) din aceeași lege nu constituie o acțiune directă, așa după cum a fost tratată în cea de-a treia orientare jurisprudențială, pentru a putea fi judecată de curtea de apel în complet de unic judecător. Calea contestației exercitate împotriva hotărârii pe care o pronunță,

în temeiul art. 31 alin. (4) din lege, Comisia pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor (în alte cuvinte, completul de doi judecători al tribunalului, constituit în baza art. 28 din lege) nu inițiază un nou proces, ci îl continuă pe cel constituit în fața Comisiei, la cererea victimei infracțiunii, fiind vorba despre o veritabilă cale de atac, despre o altă etapă procesuală a litigiului, una în care se supune controlului judiciar al instanței superioare hotărârea pronunțată.

58. Modul de concepere a mecanismului de acordare a compensațiilor financiare victimelor unor infracțiuni și cele câteva elemente procedurale descrise în cuprinsul art. 31 al legii după care se soluționează o atare cerere — în cameră de consiliu, cu citarea doar a victimei, în lipsa oricărei posibile contradictorialități în raport cu făptuitorul/suspectul/inculpatul și/sau partea responsabilă civilmente —, precum și plata sumelor stabilite în favoarea victimelor infracțiunilor cu titlu de compensație financiară ori de avans din aceasta, din fondurile alocate de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Justiției, care se avansează prin compartimentele financiare ale tribunalelor, conturează trăsăturile specifice unei proceduri grațioase, necontencioase în privința cadrului legal analizat.

59. Astfel, trăsăturile esențiale și specifice procedurilor necontencioase date de absența unui conflict, a unui litigiu, în care sesizarea judecătorului nu urmărește stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană, intervenția instanței fiind necesară doar pentru exercitarea unui control asupra a ceea ce persoana solicită să realizeze, se verifică în cazul procedurii instituite pentru soluționarea cererilor de compensație financiară ori a celor privind acordarea unui avans din aceasta.

60. Prin urmare, o *a doua concluzie* este aceea că dreptul comun al acestei proceduri speciale reglementate în cuprinsul art. 31 din Legea nr. 211/2004 se regăsește în dispozițiile art. 527 și următoarele din titlul I cartea a III-a din Codul de procedură civilă, dedicate procedurii necontencioase judiciare.

61. Sunt, din acest punct de vedere, de interes prevederile art. 536 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora dispozițiile care reglementează procedura necontencioasă se completează cu cele de procedură contencioasă, în măsura în care acestea din urmă sunt compatibile cu natura necontencioasă a cererii, și, de asemenea, cele ale alin. (2) ale aceluiași articol, care stipulează că materiile necontencioase cu privire la care legea prevede o procedură specială rămân supuse acestor dispoziții, care se vor completa cu cele ale prezentei cărți.

62. În absența oricărei reglementări legale a regimului juridic al căii de atac a contestației prevăzute de art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004, concluzia nu poate fi decât aceea a unei căi de atac ordinare, devolutive, care supune hotărârea primei instanțe atât unui control în legalitate, cât și de temeinicie, având, deci, o fizionomie similară căii de atac a apelului din procedura judiciară de drept comun.

63. Aceasta întrucât, potrivit reglementării noului Cod de procedură civilă, recursul a fost consacrat ca o cale extraordinară de atac, atât prin raportare la obiectul său, cât și prin raportare la motivele îngăduite pentru care este supusă instanței de recurs competente examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile, astfel că această cale de atac trebuie să fie expres nominalizată de legiuitor pentru a putea discuta despre existența ei, neputând fi dedusă pe cale implicită ori din tăcerea legii. Pe cale de consecință, orice echivalență între calea de atac a contestației reglementate de dispozițiile art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004 și calea de atac a recursului este exclusă.

64. De altfel, acest regim procesual — de cale de atac ordinară, de reformare, devolutivă — al căii de atac speciale a contestației se armonizează cu dreptul comun al procedurilor necontencioase, respectiv cu prevederile art. 534 alin. (2)

din Codul de procedură civilă, care consacră calea de atac a *apelului* împotriva încheierilor prin care se soluționează cererile formulate în regimul procedurilor necontencioase de drept comun.

65. Concluzia se verifică și din perspectivă istorică, observându-se că actuala contestație a înlocuit recursul pe care art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004 l-a reglementat în forma sa inițială, de până la modificarea adusă prin Legea nr. 76/2012. Astfel, calea de atac a recursului anterior reglementată era cea aflată sub regimul art. 304¹ din Codul de procedură civilă din 1865, întrucât era singura cale de atac ce putea fi exercitată împotriva hotărârii de primă instanță, având, așadar, tipologia unui recurs total devolutiv, similar căii de atac a apelului.

66. Deoarece această tipologie a fost cu totul eliminată ori înlocuită cu apelul, ca singura cale de control judiciar devolutiv, sub regimul noului Cod de procedură civilă (în acest sens fiind și dispozițiile art. 7 și 9 din Legea nr. 76/2012) și din nevoia de armonizare a legislației existente cu noua reglementare procesual-civilă, legiuitorul a intervenit expres în materiile speciale reglementate de Codul de procedură civilă, înlocuind recursul cu apelul, ceea ce s-a întâmplat inclusiv în privința căii de atac prevăzute în procedurile necontencioase de drept comun.

67. Întrucât, pentru motivele arătate, calea de atac a contestației prevăzută în cuprinsul art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004, ce a înlocuit calea de atac a recursului devolutiv aflat sub regimul de reglementare al art. 304¹ din Codul de procedură civilă din 1865, existent în corpul normei până în anul 2012, are o fizionomie juridică similară căii de atac a apelului (singura care diferă fiind denumirea), și întrucât, potrivit art. 59 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 304/2022, apelurile se judecă în complet de doi judecători, completul de judecată al curții de apel care soluționează contestația trebuie format din doi judecători.

68. Acest aspect, reflectat în cea de-a doua orientare jurisprudențială, concordă cu natura necontencioasă a procedurii în care se soluționează cererile victimelor infracțiunilor pentru acordarea compensației financiare sau a unui avans din aceasta și cu concepția de ansamblu a noului Cod de procedură civilă în privința căilor de atac din procesul

civil, în timp ce cea dintâi orientare jurisprudențială pare a menține reflexul constituirii completului de judecată în trei judecători, specific reglementării anterioare pe care a cunoscut-o art. 31 alin. (6) din lege, în care calea de atac era recursul. Acesta este, de altfel, singurul element dintre cele de ordin procedural care evocă aplicarea regulilor specifice recursului în privința contestației, în cea dintâi orientare jurisprudențială, care nu a relevat însă și o limitare a controlului judiciar la motivele ori probele îngăduite în calea de atac a recursului.

69. Mai departe, sub aspectul regulilor de procedură aplicabile judecării căii de atac speciale a contestației, ce poate fi exercitată împotriva hotărârii Comisiei, trebuie ținut seama de faptul că aceasta conservă natura necontencioasă a procedurii de primă instanță. De aceea, regulile de procedură sunt cele date de specificul procedurii necontencioase după care se judecă în primă instanță astfel de cereri, judecata sa urmând să aibă loc cu citarea victimei și, desigur, cu participarea obligatorie a procurorului, întrucât obligativitatea prevăzută de lege a participării procurorului la un anume proces se menține și în calea de atac.

70. Pentru aspectele nereglementate în procedura necontencioasă specială, dispozițiile art. 31 alin. (6) din lege se completează, așa cum s-a specificat anterior, cu dispozițiile procedurii necontencioase de drept comun din Codul de procedură civilă [art. 536 alin. (2)], astfel că judecata contestației trebuie să se desfășoare în cameră de consiliu, iar nu în ședință publică, față de norma completatoare a art. 534 alin. (5) din Codul de procedură civilă, care stabilește că apelul — văzut drept calea de atac în procedurile necontencioase de drept comun echivalent al contestației din prezenta analiză — se judecă în cameră de consiliu.

71. În sfârșit, așa cum s-a apreciat în mod unanim în jurisprudența anexată sesizării cu recurs în interesul legii și fără a constitui, din acest motiv, o chestiune necesar a fi tranșată în mod expres și cu titlu obligatoriu, soluționarea contestației se realizează pe cale de decizie care este definitivă, așa cum, de altfel, s-a stabilit și în jurisprudența de speță a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

72. În temeiul art. 517 cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 31 alin. (6) din Legea nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea informării, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor, cu modificările și completările anterioare Legii nr. 272/2024 pentru modificarea și completarea Legii nr. 211/2004 privind unele măsuri pentru asigurarea informării, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor, contestația formulată împotriva hotărârii Comisiei pentru acordarea de compensații financiare victimelor infracțiunilor, constituită în cadrul tribunalelor, prin care s-a soluționat cererea de compensație financiară sau cererea privind acordarea unui avans din aceasta, se judecă în complet format din doi judecători, după regulile specifice judecării căii de atac a apelului din procedurile necontencioase.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 26 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 228

din 16 iunie 2025

Dosar nr. 2.689/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tirică	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mihaela Mîneran	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Nicoleta Ghica-Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristinel Grosu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ramona-Maria Gliga	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena-Mădălina Ivănescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 63/118/2024.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă. Părțile nu au depus puncte de vedere cu privire la chestiunea de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Prin Încheierea din 28 octombrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 63/118/2024, Curtea de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă prevederile art. 417 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că implică posibilitatea decontării de către autoritățile și instituțiile publice a cheltuielilor de deplasare, inclusiv a chiriei, pentru funcționarii publici care au domiciliul în altă localitate decât cea în care își desfășoară activitatea, în situația în care nu li se poate asigura o locuință de serviciu.

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept la 20 noiembrie 2024, cu nr. 2.689/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 16 iunie 2025.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

10. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare* („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019” sau „Codul administrativ”)

„ARTICOLUL 417

(…)

(3) Pentru funcționarii publici care au domiciliul în altă localitate decât cea în care își desfășoară activitatea și cărora nu li se poate asigura o locuință de serviciu, autoritățile publice locale pot decide, în baza unui regulament propriu, decontarea cheltuielilor de deplasare.”

„ARTICOLUL 369

Înființarea de funcții publice în cadrul autorităților și instituțiilor publice

Autoritățile și instituțiile publice în cadrul cărora sunt înființate funcții publice sunt:

- a) autorități și instituții publice ale administrației publice centrale, inclusiv autorități administrative autonome prevăzute de Constituție sau înființate prin lege organică;
- b) autorități și instituții publice ale administrației publice locale;
- c) structurile de specialitate ale Administrației Prezidențiale;
- d) structurile de specialitate ale Parlamentului României;
- e) structurile autorității judecătorești.”

„ARTICOLUL 3

Autoritățile administrației publice locale

Autoritățile administrației publice locale sunt: consiliile locale, primarii și consiliile județene.”

„ARTICOLUL 2

Autoritățile administrației publice centrale

(1) Autoritățile administrației publice centrale sunt: Guvernul, ministerele, alte organe centrale de specialitate subordonate Guvernului sau ministerelor, autoritățile administrative autonome. (...)”.

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept*Cererea de chemare în judecată*

11. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal cu nr. 63/118/2024, la 5.01.2024, reclamanta AA, consilier juridic în cadrul Tribunalului Galați, a chemat în judecată pe pârâțul Tribunalul Galați, cu citarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, solicitând instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța în cauză, să dispună: (i) obligarea pârâtului Tribunalul Galați la decontarea lunară a chiriei stabilite în baza contractelor de închiriere, sumă calculată pe ultimii 3 ani anteriori introducerii acțiunii, precum și în continuare, în cuantumul de 900 lei/lună, plătită conform contractelor atașate; (ii) obligarea pârâtului Tribunalul Galați la plata sumelor de mai sus actualizate cu indicii de inflație și plata dobânzii legale penalizatoare până la data plății integrale a acestora.

Sentința civilă pronunțată de instanța de fond

12. Prin Sentința civilă nr. 646 din 9 mai 2024, pronunțată de Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 63/118/2024, a fost respinsă cererea de chemare în judecată formulată de reclamantă, ca nefondată.

Recursul formulat în cauză

13. Împotriva sentinței civile menționate mai sus a formulat recurs reclamanta AA, prin care a solicitat casarea sentinței primei instanțe și, în rejudicarea fondului, admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

14. În susținerea recursului, recurenta-reclamantă a arătat că prima instanță a interpretat greșit dispozițiile legale referitoare la discriminare și nu a analizat conținutul art. 417 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 și al celorlalte dispoziții pe care le-a evidențiat în acțiune și notele scrise.

15. În drept, au fost invocate prevederile art. 1 alin. (1), art. 5 lit. y), art. 369, art. 370 alin. (2), art. 371 alin. (1) și (2), art. 413, art. 417 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019; art. 1 din Regulamentul privind atribuirea locuințelor de serviciu din fondul locativ al Ministerului Justiției, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 927/C/2006; principiul egalității în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări, consacrat de art. 16 din Constituția României, republicată, și de Codul muncii; art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor

omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*) și Protocolul nr. 12 la Convenție, de jurisprudență constantă a instanței de contencios constituțional și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Întâmpinarea la recurs

16. Intimatul-pârât Tribunalul Galați a formulat întâmpinare la recurs, prin care a solicitat respingerea, ca nefondat, a recursului promovat, invocând, în esență, faptul că situația prezentată de recurenta-reclamantă nu poate fi considerată formă de discriminare, nefiind întrunite condițiile cumulative esențiale ce caracterizează, conform legii, tratamentul discriminatoriu.

17. Curtea de apel judecă într-o cauză dintre cele prevăzute de art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

18. Prin Încheierea de ședință din 28 octombrie 2024, instanța de trimitere a reținut că sesizarea este admisibilă, prin raportare la dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 și ale art. 519 din Codul de procedură civilă, dat fiind că: obiectul cererii de chemare în judecată se încadrează în categoria proceselor prevăzute de art. 1 din ordonanța de urgență anterior menționată; Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acestei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, iar aceasta nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

19. Părțile nu au formulat puncte de vedere cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

20. În ceea ce privește admisibilitatea sesizării formulate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, recurenta-reclamantă a apreciat că sesizarea este admisibilă.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

21. Potrivit punctului de vedere exprimat de instanța de trimitere, recurentei-reclamante nu îi sunt aplicabile prevederile art. 417 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019. Această dispoziție, care se referă la dreptul funcționarilor publici de a beneficia de decontarea cheltuielilor de deplasare, nu poate fi extinsă la alte categorii de drepturi, nereglementate legislativ. Mai mult, textul legal se limitează la autoritățile publice locale, nicidecum la toate autoritățile și instituțiile publice.

22. Legislația care reglementează statutul funcționarilor publici, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, nu conține prevederi în privința decontării chiriei și nici nu există un alt act normativ care să prevadă posibilitatea decontării chiriei lunare în beneficiul funcționarilor publici.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

23. Curțile de apel nu au identificat practică judiciară relevantă în materie.

24. Curțile de apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal și Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și tribunalele București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Ilfov, Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Vaslui și Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal au comunicat puncte de vedere teoretice asupra acestei chestiuni.

25. Într-o orientare teoretică majoritară, nesuținută de practică judiciară, s-a apreciat că prevederile art. 417 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 se interpretează în sensul că pot beneficia de decontarea, de către autoritățile publice locale, doar a cheltuielilor de deplasare, fără posibilitatea decontării chiriei, funcționarii publici care au domiciliul în altă

localitate decât aceea în care își desfășoară activitatea, în situația în care nu li se poate asigura o locuință de serviciu.

26. În susținerea acestei orientări teoretice au fost invocate aceleași argumente precum cele prezentate de instanța de trimitere în cadrul punctului de vedere redat la pct. VI al prezentei decizii.

27. O opinie nuanțată a fost exprimată de Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal, care apreciază, prioritar, că sesizarea este inadmisibilă, iar, în ceea ce privește fondul chestiunii de drept, propune o interpretare, fără o detaliere a silogismului logico-juridic, potrivit căreia pot beneficia de decontarea cheltuielilor de deplasare, inclusiv a chiriei, doar funcționarii publici din cadrul autorităților publice locale care au domiciliul în altă localitate decât aceea în care își desfășoară activitatea, în situația în care nu li se poate asigura o locuință de serviciu, în condițiile regulamentului propriu aplicabil în cadrul autorității publice locale.

28. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a comunicat faptul că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

29. În jurisprudența Curții Constituționale a României nu au fost identificate repere relevante pentru soluționarea prezentei sesizări.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

30. În mecanismele de unificare a practicii judiciare nu au fost identificate decizii în legătură cu problema de drept ce formează obiectul prezentei sesizări.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

31. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

32. Instanța supremă reține că temeiul prezentei sesizări îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale.

33. Domeniul de reglementare a acestui act normativ, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024, este conturat expres prin dispozițiile art. 1, ordonanța aplicându-se în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

34. În această materie s-a instituit o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sens în care, potrivit art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept,

de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

35. Rezultă că aceste prevederi se aplică cu prioritate în raport cu dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa, însă, în mod corespunzător, cu prevederile dreptului comun, Codul de procedură civilă, astfel cum se și statuează expres prin art. 4, conform căruia „Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (...), precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

36. De altfel, trebuie subliniat că legiuitorul delegat a ținut cont, la adoptarea acestui nou act normativ, potrivit principiilor prezentate în preambulul acestuia, de „configurația actuală a mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și de efectul obligativității hotărârii pe care o pronunță Înalta Curte de Casație și Justiție, în deplin acord cu îndatorirea sa constituțională de asigurare a aplicării și interpretării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești din România”, apreciindu-se că, în raport de coordonatele acestui mecanism, aplicarea acestor noi norme legale cu caracter special poate influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, „în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept”.

37. Prin urmare, în contextul normativ expus, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate a sesizării:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;
- (ii) cauza să fie dintre cele prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze, respectiv litigiul să vizeze stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice;
- (iii) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

38. Verificând îndeplinirea condițiilor subsumate prevederilor art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, se constată că procesul în care a fost formulată sesizarea are ca obiect cererea formulată de către reclamanta funcționar public — consilier juridic la Tribunalul Galați —, prin care a solicitat obligarea părâtului angajator la decontarea lunară a chiriei stabilite în baza contractelor de închiriere, atât pentru ultimii 3 ani anteriori introducerii acțiunii, cât și pentru viitor.

39. Cum reclamanta are calitatea de funcționar public, iar părâtul este, de asemenea, o entitate publică, pretențiile deduse judecării se circumscriu unor drepturi de natură salarială ale

personalului plătit din fonduri publice, în sensul art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, coroborat cu art. 76 din Codul fiscal. Potrivit acestui ultim text de lege, sunt considerate venituri din salarii toate veniturile în bani și/sau în natură obținute de o persoană fizică rezidentă ori nerezidentă ce desfășoară o activitate în baza unui contract individual de muncă, a unui raport de serviciu, act de detașare sau a unui statut special prevăzut de lege, indiferent de perioada la care se referă, de denumirea veniturilor ori de forma sub care ele se acordă, inclusiv indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă acordate persoanelor care obțin venituri din salarii și asimilate salariilor.

40. Împrejurarea că aceste venituri cu titlu de chirie au, din punct de vedere fiscal, un regim propriu de impunere, potrivit art. 76 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, nu schimbă calificarea lor ca drepturi de natură salarială, de vreme ce sunt acordate în legătură cu munca, respectiv pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu ale angajatului.

41. Prin urmare, în considerarea scopului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sintagma „drepturi de natură salarială” trebuie interpretată extensiv, astfel încât să includă toate drepturile atașate raporturilor de serviciu sau de muncă, în condițiile în care angajatul este plătit din fonduri publice.

42. Cauza în care a fost formulată sesizarea se află în curs de soluționare pe rolul Curții de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal, care judecă în ultimă instanță, conform art. 536 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, raportat la art. 10 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, respectiv la art. 96 pct. 3 din Codul de procedură civilă, astfel că primele două condiții de admisibilitate a sesizării sunt îndeplinite.

43. Este îndeplinită și ultima condiție legală enunțată, întrucât, în urma consultării evidențelor întocmite la nivelul instanței supreme, rezultă că problema de drept supusă dezlegării nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție printr-o altă hotărâre prealabilă și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

44. Referitor la cea de-a treia condiție se observă că aceasta este prevăzută atât la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cât și la art. 519 din Codul de procedură civilă și presupune, pe de o parte, identificarea unei chestiuni de drept care ar putea face obiect al sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, iar, pe de altă parte, stabilirea și evidențierea existenței unei legături strânse între maniera de dezlegare a chestiunii de drept, în raport cu interpretările posibile prefigurate, și soluționarea pe fond a cauzei.

45. În analiza acestei din urmă condiții de admisibilitate, instanța supremă constată că întrebarea formulată are legătură cu soluționarea pe fond a cauzei, atâta vreme cât art. 417 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, ce se solicită a fi interpretat, constituie chiar cauza cererii de chemare în judecată, fiind invocat, prin recursul formulat de către reclamantă, drept argument în susținerea criticilor aduse hotărârii primei instanțe.

46. În schimb, nu este îndeplinită condiția existenței unei chestiuni de drept veritabile, care să necesite a fi dezlegată pe calea mecanismului reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, completată cu dispozițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă.

47. Astfel, cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să aibă ca obiect o chestiune de drept ce necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de

principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (a se vedea *Decizia nr. 53 din 21 octombrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1191 din 29 noiembrie 2024; *Decizia nr. 61 din 28 octombrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1274 din 18 decembrie 2024; *Decizia nr. 62 din 28 octombrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1277 din 18 decembrie 2024; *Decizia nr. 76 din 18 noiembrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 13 ianuarie 2025; *Decizia nr. 80 din 18 noiembrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 14 ianuarie 2025; *Decizia nr. 81 din 18 noiembrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1250 din 12 decembrie 2024, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).

48. Jurisprudența consolidată în legătură cu această condiție de admisibilitate rămâne de actualitate și după intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, dat fiind că în preambulul acestei ordonanțe de urgență s-a ținut seama de „faptul că măsurile legislative propuse pot influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept”. Pe de altă parte, în măsura în care prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu s-a derogat de la dispozițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, acestea rămân aplicabile, ca drept comun în materia sesizării pentru dezlegarea în prealabil a unei chestiuni de drept (a se vedea *Decizia nr. 61 din 28 octombrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1274 din 18 decembrie 2024; *Decizia nr. 71 din 11 noiembrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1330 din 31 decembrie 2024; *Decizia nr. 89 din 25 noiembrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1291 din 20 decembrie 2024; *Decizia nr. 96 din 25 noiembrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 16 ianuarie 2025, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).

49. Prin sesizarea supusă analizei, instanța de trimitere solicită interpretarea dispozițiilor art. 417 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, din perspectiva conferirii de către acestea a unui pretins drept de decontare a chiriei în favoarea funcționarilor publici care au domiciliul în altă localitate decât cea în care își desfășoară activitatea, în situația în care nu li se poate asigura o locuință de serviciu.

50. Or, art. 417 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 are un conținut clar, în sensul că „pentru funcționarii publici care au domiciliul în altă localitate decât cea în care își desfășoară activitatea și cărora nu li se poate asigura o locuință de serviciu, autoritățile publice locale pot decide, în baza unui regulament propriu, decontarea cheltuielilor de deplasare.”

51. Așadar, textul legal indică în mod clar beneficiul acordat, și anume decontarea cheltuielilor de deplasare, arătând, totodată, condițiile recunoașterii acestuia (în baza unui regulament propriu, adoptat de autoritățile publice locale).

52. De altfel, instanța de trimitere a omis să expună argumente care să justifice pragul de dificultate necesar sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, la fel cum nu au fost prezentate, în cuprinsul încheierii, posibile variante de interpretare ale textului legal adus în discuție. Mai mult, din modalitatea în care instanța de trimitere a înțeles să își exprime opinia asupra problemei de drept reiese că aceasta nu a întâmpinat niciun fel de dificultate în procesul de interpretare a prevederilor art. 417 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019.

53. Nu în ultimul rând, chiar dacă recurenta-reclamantă a invocat ca temei al acțiunii și dispozițiile legale privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție rămâne inadmisibilă. Aplicarea acestor dispoziții legale la circumstanțele concrete ale litigiului reprezintă atributul exclusiv al instanței de trimitere, demers în cadrul căruia instanța trebuie să țină seama și de statuările Curții Constituționale care, prin Decizia nr. 818 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, a stabilit că „(...) prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului

nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară (...)”.

54. Prin urmare, în condițiile în care instanța supremă constată că, raportat la obiectul sesizării, nu este îndeplinită condiția referitoare la existența unei chestiuni de drept reale, veritabile, urmează ca sesizarea să fie respinsă ca inadmisibilă.

55. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

În numele legii,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 63/118/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă prevederile art. 417 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că implică posibilitatea decontării de către autoritățile și instituțiile publice a cheltuielilor de deplasare, inclusiv a chiriei, pentru funcționarii publici care au domiciliul în altă localitate decât cea în care își desfășoară activitatea, în situația în care nu li se poate asigura o locuință de serviciu.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 16 iunie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena-Mădălina Ivănescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

